

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 A 10/2016 **se p ř i k á z u j e** Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu doručenou Městskému soudu v Praze (dále „městský soud“) dne 13. 1. 2016, aby tento soud uložil žalovanému ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku vydat rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2014, č. j. Spr 4231/2010, kterým bylo rozhodnuto o žalobcově žádosti o informace ze dne 25. 11. 2010 podané podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, v níž žádal o informace o bývalém předsedovi Městského soudu v Praze JUDr. Janu Sváčkovi.

Městský soud v Praze předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu podle § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Svůj návrh odůvodnil tím, že orgánem prvního stupně v řízení o svobodném přístupu k informacím, jehož se žaloba týká, byl právě Městský soud v Praze.

K návrhu městského soudu se souhlasně vyjádřil žalobce i žalovaný.

Nejvyšší správní soud návrh městského soudu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu posoudil a shledal, že je důvodný.

Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. platí, že Nejvyšší správní soud přikáže věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát (tzv. nutná delegace).

Vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoliv pouze na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti (blíže viz nálezn Ústavního soudu ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I. ÚS 167/94).

Z návrhu předsedy senátu Městského soudu v Praze, kterému podle rozvrhu práce přísluší věc projednat, jsou patrné důvody pro vyloučení všech soudců, kteří vyřizují agendu správního soudnictví, neboť v projednávané věci žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ve věci, v níž v prvním stupni rozhodoval Městský soud v Praze.

Nejvyšší správní soud se s názorem vyjádřeným v tomto návrhu ztotožňuje. Městský soud v Praze, který ve správním řízení rozhodoval jako správní orgán prvního stupně, je subjekt totožný se správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout. Tato skutečnost by mohla vést k důvodné pochybnosti o nepodjatosti soudců Městského soudu v Praze. Všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu proto mohou být vyloučeni pro možnou podjatost. S ohledem na výše uvedené skutečnosti je zřejmé, že nelze pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného městského soudu sestavit senát, a z tohoto důvodu jsou splněny zákonné podmínky pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu.

K objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců v situaci, kdy by měli rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí soudu, u něhož sami působí, Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozhodnutí ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 - 70, v němž dospěl k závěru, že v případě, kdy je ve správním soudnictví napadeno rozhodnutí místopředsedy krajského soudu (Městského soudu v Praze) a o věci má rozhodovat tentýž soud, lze mít objektivní pochybnost o nepodjatosti všech soudců tohoto soudu, neboť místopředseda soudu může v zákonem stanovených případech vůči nim vykonávat úkoly státní správy. Vzhledem k tomu dojde k situaci, že soudci specializovaných senátů místně příslušného soudu budou vyloučeni a nebude možno sestavit senát.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu podle § 9 odst. 1 s. ř. s. je důvodný, a proto přikazuje věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze jako jinému než místně příslušnému krajskému soudu, který je soudem nejbližším sídln (bydlišti) účastníků řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu